

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Dariusz Kuczyński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku Karoliny Kurpisz - Skwarczak

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. sprawy:

A. W.

c. S. i H. z d. K.

ur. (...) w S.

oskarżonej o to, że:

w dniu 15 lutego 2016r. w S. na ul. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności zbliżając się do przejścia dla pieszych i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na tym przejściu, w wyniku czego potrafiła pieszego M. G., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci rany tłuczzonej powłok czoła, powikłanej krwiakiem oraz uszkodzenia więzozrostu barkowo-obojęzycznego po stronie prawej, naruszających prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na czas powyżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. przyjmując, że oskarżona **A. W.** dopuściła się tego, że w dniu 15 lutego 2016 r. w S. na ul. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz nieumyślnie spowodowała wypadek w ten sposób, że kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności zbliżając się do przejścia dla pieszych i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszym znajdującym się na tym przejściu, potrafiąc pieszego M. G., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci rany tłuczzonej powłok czoła, powikłanej krwiakiem oraz uszkodzenia więzozrostu barkowo-obojęzycznego po stronie prawej, naruszających prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na czas powyżej 7 dni oraz doprowadzając do upadku pieszą E. G., w wyniku czego doznała ona powierzchownych urazów obejmujących liczne okolice ciała, naruszających prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na czas nie dłużej niż 7 dni, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 177 § 1 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec niej warunkowo umarza na okres roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej A. W. nawiązkę w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. G.;

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej A. W. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. G.;

IV. zwalnia oskarżoną z kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. W. w dniu 15 lutego 2016 r. w S. prowadziła samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...).

Na ul. (...) w S. A. W. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszym M. G. i E. G., którzy znajdowali się na tym przejściu, w wyniku czego potrąciła pieszego M. G. oraz doprowadziła do upadku pieszą E. G., która poruszając się przy pomocy laski w wyniku ruchu pojazdu straciła równowagę i upadła na ziemię.

A. W. i E. G. były trzeźwe. M. G. znajdował się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

M. G. doznał wskutek potrącenia obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej powłok czoła, powikłanej krwakiem oraz uszkodzenia więzozrostu barkowo-obojęzycznego po stronie prawej, co naruszyło czynności uszkodzonych narządów ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni.

E. G. doznała wskutek upadku obrażeń ciała w postaci powierzchownych urazów obejmujących liczne okolice ciała, co naruszyło czynności uszkodzonych narządów ciała pokrzywdzonej na czas nie dłuższy niż 7 dni.

A. W. nie była dotychczas karana za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków M. G. (k. 25-26, 125), E. G. (k. 32-33, 125-127), wyjaśnienia oskarżonej A. W. (k. 124, 127) oraz w oparciu o pozostałe ujawnione na rozprawie dowody (k. 3-16, 29-31, 36-40, 49-54, 57-61, 74-78, 83, 120).

Należy w tym miejscu stwierdzić, że jakkolwiek na posiedzeniu podnoszona była kwestia dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze pokrzywdzonej i oskarżycielki posiłkowej E. G., jednakże nie dało to podstaw do wydania postanowienia w trybie art. 56 § 2 k.p.k.

Ponieważ brak decyzji Sądu nie wymagał uzasadnienia, dlatego też zasadne jest wyjaśnienie takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku. W toku postępowania przygotowawczego oskarżyciel nie przyznał E. G. statusu pokrzywdzonej wobec wystąpienia u niej obrażeń, o których mowa w art. 157 § 2 k.k., niemniej jednak w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości fakt zaistnienia przedmiotowego zdarzenia, a także odniesionych w jego wyniku przez E. G. obrażeń i tym samym jej pokrzywdzenia i naruszenia jej praw w sposób bezpośredni. Wobec tych okoliczności nie było podstaw do niedopuszczenia do sprawy E. G. w charakterze pokrzywdzonej i w konsekwencji oskarżycielki posiłkowej.

Oskarżona A. W. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, złożyła wyczerpujące wyjaśnienia i wyjaśniła rzeczowo okoliczności jego popełnienia, nadto na rozprawie przeprosiła pokrzywdzonych.

Wyjaśnienia oskarżonej w pełni zasługują na wiarę, znajdując odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, stanowiąc jego uzupełnienie i potwierdzenie.

Materiał dowodowy w postaci zeznań oskarżycieli posiłkowych M. G. oraz E. G. okazał się również spójny, wzajemnie się dopełniający i niezawierający sprzeczności. Każdy ze świadków prezentował te okoliczności, które zapamiętał, a brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania tychże zeznań.

Odnosząc się do zeznań oskarżycieli posiłkowych należy zauważyć, że stosunkowo dokładnie opisali obrażenia, jakich doznali wskutek zdarzenia, a treść tych zeznań znalazła potwierdzenie w dokumentacji medycznej i opiniach biegłej. Należy podkreślić, że zeznania oskarżycieli posiłkowych są rzeczowe, logiczne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Brak jest więc podstaw, by podważać wiarygodność zeznań oskarżycieli posiłkowych.

Opinie biegłej z zakresu medycyny sądowej odpowiadają na postawione pytania, są pełne, jasne i pozbawione sprzeczności. Opinie sporządzono zgodnie ze wskazaniem wiedzy i metodami opiniowania, po zapoznaniu się z całością dokumentacji lekarskiej przez biegłą dysponującą wiadomościami specjalnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tym samym stanowią one pełnowartościowy dowód w sprawie.

Pozostały materiał dowodowy nie był kwestionowany przez strony, także Sąd z urzędu nie znalazł podstaw, by podważać jego wiarygodność.

Zebrany materiał dowodowy przemawia za przyjęciem, że oskarżona A. W. wypełniła swoim zachowaniem, w sposób zawiniony, znamiona występku z art. 177 § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 15 lutego 2016 r. w S. na ul. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz nieumyślnie spowodowała wypadek w ten sposób, że kierując samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności zbliżając się do przejścia dla pieszych i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszym znajdującym się na tym przejściu, potrącając pieszego M. G., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej powłok czoła, powikłanej krwiakiem oraz uszkodzenia więzozrostu barkowo-obojęzycznego po stronie prawej, naruszających prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na czas powyżej 7 dni oraz doprowadzając do upadku pieszego E. G., w wyniku czego doznała ona powierzchownych urazów obejmujących liczne okolice ciała, naruszających prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni.

Jakkolwiek oskarżona winna zachować szczególną ostrożność przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu, co wynika z dyspozycji art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, to jednak okoliczności sprawy nie wskazują, by do naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu doszło umyślnie. Szczególna ostrożność została zdefiniowana w art. 2 pkt 22 tej ustawy i oznacza ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Z kolei art. 14 wskazanej ustawy zabrania wchodzenia na jezdnię bezpośrednio przed jadący pojazd, w tym również na przejściu dla pieszych.

Wypadek komunikacyjny należy do przestępstw nieumyślnych. Zachowanie oskarżonej polegające na zaniechaniu zwiększenia uwagi, co w konsekwencji doprowadziło do opisanych wyżej konsekwencji, nie może być uznane za umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa, nie wynikało bowiem z celowego działania czy brawury. Poczynione w toku postępowania ustalenia prowadzą do wniosku, że zaistniał bezpośredni związek przyczynowy między zachowaniem oskarżonej, a zaistnieniem wypadku, wskutek którego M. G. i E. G. odnieśli obrażenia ciała, co wyczerpuje przedmiotowe oraz podmiotowe znamiona występku spenalizowanego w art. 177 § 1 k.k.

Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonej. Oskarżona jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżona знаła zasady ruchu drogowego i miała świadomość, że jest zobowiązana do ich przestrzegania, będąc wcześniej czynną uczestniczką ruchu drogowego.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do 3 lat, a zatem zasadnym było rozważenie możliwości warunkowego umorzenia postępowania przeciwko oskarżonej, albowiem spełnione zostały przesłanki z art. 66 § 1 i 2 k.k.

Oceniając pozytywnie właściwości i warunki osobiste oskarżonej, gdyż prowadzi ona ustabilizowany tryb życia, zasługujący na pozytywną ocenę, zważywszy na jej uprzednią niekaralność trzeba zauważyć, że oskarżona spełnia wszelkie przesłanki niezbędne do warunkowego umorzenia postępowania przeciwko niej.

Także analiza okoliczności zdarzenia pozwala uznać, że wina i stopień szkodliwości społecznej czynu nie są znaczne. Oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym nieumyślnie, co przemawia za przyjęciem, że stopień

winy oskarżonej i szkodliwości społecznej czynu nie są znaczne. Kwestia rodzaju obrażeń ciała pokrzywdzonych należy do znamion czynu z art. 177 k.k. i zasadniczo nie wpływa na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu.

Wszystkie te okoliczności dały podstawę dla przyjęcia, że oskarżona zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania.

Pozytywna ocena dotychczasowej postawy oskarżonej, uwzględniająca jej właściwości i warunki osobiste, uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegała w przyszłości porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Warunkowe umorzenie postępowania winno spełnić wobec oskarżonej cele w zakresie wychowania i poprawy, jak również odniesie zamierzony skutek w zakresie prewencji generalnej, oraz osiągnięć związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa. Uwzględniając powyższe okoliczności uzasadniające warunkowe umorzenie postępowania na podstawie art. 67 § 1 k.k. ustanowiono roczny okres próby.

Aby wzmocnić wychowawczy cel warunkowego umorzenia postępowania oraz uwzględnić prawnie chroniony interes pokrzywdzonych, czyniąc zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, orzeczono również, na podstawie art. 67 § 3 k.k., nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych w wysokości 5.000 złotych na rzecz M. G. oraz 2.000 złotych na rzecz E. G..

Nawiązka ma „przede wszystkim uczynić zadość poczuciu krzywdy” (K. Buchała, w: Kodeks karny. Część ogólna, red. A. Zoll, t. 1, Zakamycze 1998, s. 361). Zasadnym jest bowiem, aby oskarżona wynagrodziła pokrzywdzonym krzywdy, które doznali wskutek zdarzenia, a wysokość nawiązek, zważywszy na okoliczności zdarzenia, uznać należy za adekwatną do stopnia krzywdy. Nie można pominąć tego, że kwestie odszkodowawcze regulowane są przez właściwego ubezpieczyciela, nadto kwestia dalszych roszczeń wynikających z wypadku, a wchodzących w zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela, podlegać może rozpoznaniu w innym postępowaniu. Orzekanie o zadośćuczynieniu na rzecz oskarżyciela posiłkowego było dopuszczalne, skoro warunkiem zastosowania klauzuli antykumulacyjnej, o której mowa w art. 415 k.p.k. jest tożsamość podmiotowo – przedmiotowa roszczenia, a zatem gdy toczy się postępowanie między tymi samymi stronami – oskarżonym i pokrzywdzonym, a taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., IV KK 129/14, OSNKW 2015/3/26).

W punkcie IV wyroku na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżoną z kosztów sądowych, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niej ze względu na przeciętną sytuację majątkową oraz sytuację osobistą nadmiernie uciążliwe.

XIV K 239/16

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć oskarżonej;
3. przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

S., dn. 29 września 2016 r.

Sędzia